

Pôstne zamyslenia. (I.)

Nie sú nám neznáme otázky typu: „Čo z toho mám, keď niečo robím? Čo z toho mám, keď sa niečoho zriekam?“ A do toho nášho až veľmi často egoistického postoja zasieva náš Pán svoje slovo o almužne, modlitbe a pôste. Pripomína nám, že ak chceme niečo vyťažiť a mať z týchto náboženských úkonov, ktoré by sme práve v období pôstu mali intenzívne prežívať, je veľmi dôležité posielat' si ich dobrým úmyslom do Neba. Tam, kde naše najvzácnejšie majetky hrdza nekazí, moľ nezohiera a zlodej nekradne. Keď raz budeme stáť pred nebeskou bránou a budeme chcieť dovnútra, budeme sa môcť odvolať len na tieto hodnoty. Tam nič iné nezaváži. Náš Pán nás tu dôrazne napomína, aby sme si dali pozor, ak ide o almužnu, modlitbu alebo pôst, a nekonali sme ich len kvôli ľuďom. Nehovorí nám to bez dôvodu. Všetci predsa vieme, ako veľmi túžime po ľudskej odmene a pochvale za dobré skutky, ktoré konáme. Nevieme čakať na odmenu, ktorú nám Boh sľubuje po smrti, ale ideme za ľuďmi, lebo oni platia hneď. No, podľa nášho Pána získavať pochvalu tu na zemi znamená strácať ju v nebi. Ak na toto jeho upozornenie nedbáme pod vplyvom túžby po pochvale, uznaní, potlesku a lichotení, čakajme len to, že sa nám na konci života povie takto: „Už si dostal svoju odmenu.“ Nedivme sa preto, ak nám Pán toto upozornenie opakuje niekoľkokrát po sebe. On vie, ako je to v nebi, veď odtiaľ prišiel a vie dobre aj to, ako je to tu medzi nami, veď tu žil s nami. Márniví sme, netrepezliví a hlúpi... Preto nám aj jeho Apoštol, ktorému žiť bolo pre Krista a zomrieť zisk, dôverne šepká do ucha: „Všetko, čokoľvek robíte... robte na Božiu slávu.“

Almužnu spomína Pán ako prvú medzi tými náboženskými úkonmi, ktorými si získavame poklad v nebi. A jej dôvody? Prvý je v tom, že si ju praje On, že je poslušnosťou voči nemu a teda láskou. Veď kto ma miluje – ako sám hovorí – zachováva moje prikázania. A niet väčšieho prikázania, ako je: „Milovať Pána, svojho Boha...“ Ale apoštol Ján sa pýta: „Či môže niekto milovať Boha, ak nechá blížneho núdzu trieť? Prikáz lásky k Bohu

má preto aj tento dodatok: A milovať aj blížneho ako seba samého...

Druhým dôvodom almužny je spravodlivosť. Ak nám Boh dal viac sily, viac schopnosti nadobúdať materiálne alebo duchovné hodnoty než iným, dal nám to všetko kvôli tomu, aby sme sa s tým, čo máme navyše, aj s inými podelili. Ak to nerobíme, stávame sa tým nespravodlivými...

„Ukradol si, ak máš a držiš u seba, čo iným chýba“ - pripomína svätý Ambróz a po ňom aj pápež Pavol VI. vo svojom apoštolskom liste. Náš Pán nám tu kvôli názornosti stavia pred oči boháča, ktorý nosil skvostné rúcha, bohato hodoval a nevšimol si pritom žobráka Lazára, ktorý v chorobe, v otrhanom odevu a v hlade, denne čakal na hmotnú pomoc a na jedlo pri jeho bráne.

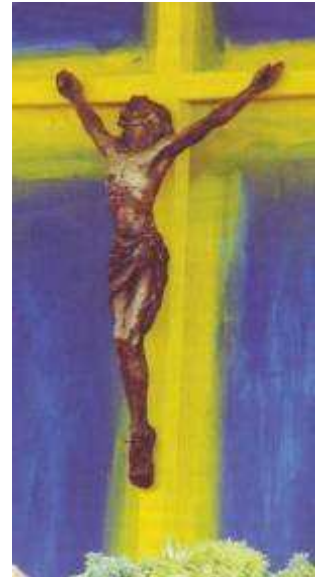
Almužna je veľmi vážna povinnosť a jej zanedbávanie veľmi vážna nespravodlivosť. To nám dokazuje okolnosť, že boháč sa hneď po smrti dostal z rozhodnutia spravodlivého a milosrdného Boha do večného zatratenia.

A na koniec je almužna, ako vyplýva z Pánovho podobenstva, aj prejav lásky k sebe samým, k svojej duši i telu, ktoré sa rozhodne nechcú ocitnúť vo večných mukách.

A aby sme predišli akékoľvek výhovorky, dodajme ešte, že nikto z nás nie je natoľko chudobný, že by nemal vedľa seba chudobnejších. Každý z nás dostal toľko, aby mohol rozdávať. Almužna má totiž veľa podôb.

Almužnou môže byť hmotný dar, ale môže to byť i služba, ba i nadviazanie dialógu s tými, ktorých málokto osloví, alebo osloví zle, môže to byť povzbudivý úsmev, skromne povedaná dobrá rada, povzbudenie, priateľský úsmev, srdečný stisk ruky, dobrý žart, a niekedy i vhodná pripomenka a napomenutie myslene i povedané z láskou, bez falše a krivého upodoprievania... Boh teda každému z nás dal niečo, s čím sa môžeme s inými podeliť. Chcieť dávať almužnu je vecou srdca a láskyplnej ochoty, lebo ju môžeme dávať vždy a stále – máme na to každodenne množstvo príležitostí.

Mário Orbán

— **R.:** Pane, ty máš slová večného života.

1. Zákon Pánov je dokonalý, * osviežuje dušu.
2. Svedectvo Pánovo je hodnovemé, * dáva múdrosť maličkým.
— R.
3. Rozhodnutia Pánove sú správne, * potešujú srdce.
4. Prikázania Pánove sú jasne, * osvecujú oči.
— R.
5. Bázeň pred Pánom je úprimná, * trvá naveky.
6. Výroky Pánove sú pravdivé a všetky spravodlivé.
— R.
7. Vzácnejšie sú než zlato, * než veľký drahokam,
8. sladšie sú než med, * než medové kvapky z plástu.
— R.

Ako to mali vyriešené predavači v jeruzalemskom chráme, neviem. Tí naši asi majú rozvrh pútí, keď už deň predtým sú schopní prísť, aby získali výhodnejšie miesto na predaj. Už v noci rozbalia svoje stánky dúfajúc, že sa im podarí urobiť dobrý obchod. Obchodovanie je pre nich to hlavné. I keď prišli na náboženskú slávnosť, na tej sa nezúčastnia... Samozrejme nájdú sa aj výnimky. Namiesto oslavy Boha sa do popredia pretláčajú dôležitosť obchodovania...

V evanjeliách sa nespomína často, že by si nahnevaný Ježiš uplietol nejaký bič a potom ho použil. Ale keď ľudia začali Boží priestor zneužívať na svoje vlastné zámery, nastal čas, aby prepukol Boží hnev. Ved' chrám bol postavený ako miesto stretnutia Boha a človeka. Mal to byť posvätný priestor horlivosti človeka voči Bohu. A človek si z neho urobil trhovisko, snažiac „nabalit' sa“ na Bohu. Mal sa Boží Syn zhovievavo prizerať, ako sa obchodovaním zneužíva záujem, ktorý má Boh od večnosti o človeka a ako sa človek stráca sebe samému? To prudké Kristovo konanie je znakom veľkého nesúhlasu s ľudským správaním.

Sme svedkami, ako sa v obchodoch vo veľkom predstihu začnú ľuďom pripomínať vianočné a iné sviatky. V USA som na nákupnom stredisku videl veľikánsky nápis: Shopping is, good. (Nakupovanie je dobré.) Po anglicky sa Boh povie God. Uvedomil som si, že to môže byť aj obchodnícky cielená slovná hračka - „nakupovanie je božské“... Čo tam po advente, po Vianociach, čo tam po zmysle pôstu, po Veľkej noci, po náboženských sviatkoch - hlavne, aby sa otáčali peniaze, aby ľudia míňali a získavali...

Ak sa ujme a ešte viac rozšíri takáto mentalita, ak zo zeme, miesta stretnutia Boha s človekom urobíme trhovisko, nuž možno takého nahnevaného Ježiša zažije aj ďalšie ľudské pokolenie...

Róbert Bezák

Sv. Jozef - mocný orodovník

Keď listujete v Svätom písme, nenájdete v ňom zaznamenanú ani jednu vetu, ktorú by vyslovil sv. Jozef. Boh sa mu prihováral prostredníctvom anjela a navyše vo sne. Keď Panna Mária počala z Ducha Svätého, Jozef uveril Božiemu poslovi a prijal ju za manželku. Druhykrát sa mu Boh prihovril, keď malého Ježiša ohrozoval Herodes. Jozef bez váhania vzal Ježiša s Máriou a odišiel do Egypta. Spomína sa aj v súvislosti s 12-ročným Ježišom, keď sa im stratil. Znova však reagoval bez slov a emócií. Bol to človek, ktorý si vždy zachoval mužnú povahu a postupoval rozvážne. Právý

muž. Bol milujúcim manželom a otcom, bohatý na Božiu milosť. V čom nás však jeho život môže inšpirovať dnes? Najmä v tom, že máme tak ako on načúvať Božiemu slovu a bez výhovoriek ho realizovať. Máme prejavovať dobrú vôľu nielen voči tým, s ktorými sme spriaznení, ale aj voči tým, ktorí nám nie sú po vôli.

Pobožnosť k sv. Jozefovi je mi vždy na osoh. Už niekoľko rokov ho v deň jeho sviatku prosím o niečo zvláštne a doteraz moju prosbu vždy splnil. Povzbudzujem preto každého, aby vručne uctieval tohto svätca. Pokročíme tak na ceste čnosti. Keď nás tlačia starosti, keď nás navštví bolesť a choroba, choďte k sv. Jozefovi, ktorý je istým pomocníkom vo všetkých potrebách.

MÁRIA GLÓRIKOVÁ, Ružomberok

Ďakujeme Bohu, že nám každoročne dáva veľkú šancu štyridsaťdenného pôstu na zblíženie sa s ním. Využívame ju? Zastavme sa aspoň na chvíľu a vstúpme do seba. Dobré myšlienky premieňajme na skutky. Urobme si inventúru zla vo vlastnom vnútri. Zamyslime sa najprv nad sebou: kam kráčame, ako kráčame. Potom uvažujme o svojej rodine, o svojich blízkych: neublížujeme im? Vieme regulovať svoje vášne a nespokojnosť? Pýtajme sa dovedy, kým nám svedomie neodpovie.

A potom nechajme si ešte chvíľu pre Krista. Každý potrebuje jeho pomoc ako soľ do jedla. Bez nej sme stratení. On nám všetko odpúšťa, učme sa od neho. Nebuďme zatvrdilí, zhoďte zo seba všetko zlo. Oblečme sa do rúcha dobra a vždy len dobre konajme.

Nech nám Pán pomáha, aby sme svojou kajúcnosťou dostali na našej zemi do popredia dobro, pokoj, láskavosť, štedrosť. Pripravme sa s čistým srdcom oslavovať zmŕtvychvstalého Krista, ktorý za nás a za naše hriechy podstúpil potupnú smrť na kríži.

Nezabúdajme: Pôstne obdobie je tu a my robme pokánie.

Agnesa Matová

Sväté omše v týždni po 3.Pôstnej nedeli (B)

17.III. utorok

18.00 + Rozália Čaputová a rod.Moravčíková

18.III. streda

18.00 + Valentín Kulifaj a manž.Serafína

Duchovná obnova

19.III. štvrtok

17.30 Pôstne zamyslenie

18.00 sv.omša za farníkov a adorácia

20.III. piatok

17.15 Krížová cesta

18.00 + Vincent Ochaba, manž. a rodičia

21.III. sobota

8.00 zamyslenie, sv.omša za zdravie a Božiu pomoc

18.00 modlitba sv.ruženca

Upratovanie kostola č.d. 421 – 456

22.III. 4. Pôstna nedeľa (B)

8.00 + Anton Radakovič a rodičia

9.15 + za farníkov

Liturgický kalendár

16.III. pondelok sv. Heribert, biskup, sv.Tacián, mučeník

17.III. utorok sv.Patrik, biskup

18.III. streda sv.Cyril Jeruzalemský, biskup, uč.Cirkvi

19.III. štvrtok sv.Jozef, ženích Panny Márie - **slávnosť**

20.III. piatok sv.Archip

21.III. sobota sv.Serapion, pustovník

Iba dnes – vynasnažím sa prežiť deň bez toho, že by som chcel naraz vyriešiť problém svojho života.

Úvaha na narodeniny alebo na Nový rok: 365 dní je predomnou. Čo mi prinesú? Nemôžem to vedieť, niekedy azda len vytušiť. Aké problémy ma zavalia? Nemôžem o nich teraz vedieť ani ich riešiť. Každý deň môžem očakávať s dôverou, že aj tento deň je z Božích rúk. Každý problém môžem vziať do rúk, alebo si ho aj nechať vziať z rúk, v dôvere, že Boh ho vzal do svojich. Krok za krokom môžem prejsť po svojej ceste celým rokom. To nám radil pápež Ján XXIII., tak to aj on sám prežíval. Deň za dňom.

Často je mojím problémom to, že by som chcel naraz vyriešiť čo najviac problémov. Takto sa ich predomnou ukazuje celá kopa, ktorá ma prevyšuje, je nad moje sily, znechucuje ma. Strácam odvahu vystúpiť na tento vrch práce, starostí, dlhov... „Aj tak to nedokážem,“ hovorím si a tisnem ten kopec problémov pred sebou. Pápež Ján nám dáva pre taký prípad radu, ktorá odbreňuje: „Môžem každý deň žiť „bez toho, že by som chcel naraz vyriešiť problém svojho života“. Túto radu nám dáva na základe hlbokéj dôvery v Boha, ktorá skutočne dokáže preniesť horu, ako povedal Ježiš svojim učeníkom: „Ak budete mať vieru ako horčičné zrnko a poviete tomuto vrchu: 'Prejdi odtiaľto ta! prejde. A nič vám nebude nemožné' (Mt 17,20). Aj keď neurobím nijaký zázrak, získam zázračnú skúsenosť.“

S dôverou v Boha, ktorý vzal všetky moje problémy do svojich rúk, sa presunie ne jeden vrch v mojich názoroch na život, zmenia sa výhľady do budúcnosti a môj pohľad sa oslobodí pre to, na čom pred Bohom záleží.

V takej dôvere v Boha si aj ja môžem predsavziať: „Dnes sa vynasnažím prežívať tento konkrétny deň. Stále viac záleží na dnešnom dni. Tento deň môžem prežívať, môžem ho vnímať.“

Dnes ma vzal Boh do svojich rúk aj so všetkými mojimi problémami. Dnes sa o mňa aj so všetkými mojimi starosťami stará ON. Dnes ide ON so mnou cez vrchy a cez údolia, sprevádza ma po výšinách i hlbčinách.“

Ako mám ísť konkrétne touto cestou, ako prežívať tento deň? Odpovede na túto otázku musia byť veľmi blízke môjmu všednému dňu. Napríklad:

- Neutekám pred problémami. Neodsúvam ich nabok. Pozerám sa im rovno do očí. Pomenúvam ich. Tak sa stanú jasnejšími, dostávajú tvár.
- Svoje problémy odovzdávam Bohu v modlitbe srdca, ako to odporúča svätý František Saleský (1567-1622), obľúbený svätec pápeža Jána XXIII. Vo chvíľach zaneprázdnenosti ostáva čas iba na krátku strelnú modlitbu, na hlboký povzdych túžby. Ale aj to stačí.
- Svoje problémy môžem odovzdať Bohu vo svätej omši. Napríklad pri príprave obetných darov vyjadrím ochotu dovoliť Bohu zmeniť môj život.
- Svoje problémy môžem zo seba zložiť v rozhovore alebo pri spovedi. Tam vyslovím, čo ma ťaží, a dostanem prisľúbenú Božiu pomoc.
- Keď svoje problémy zásadne vkladám do Božích rúk, potom ich postupne aj sám lepšie zvládam. Môžem uvažovať o tom, čo sa mi dnes stavia do cesty, akú úlohu dnes musím zvládnuť, čo môžem posunúť trochu bližšie k vyriešeniu. Príprava na deň, ktorú odporúča svätý František Saleský, sa osvedčuje tiež ako dobrý začiatok dňa. Ranná a večerná modlitba, ako aj rozjímanie počas dňa môžu byť vhodnými zastaveniami, pri ktorých sa pozriem do očí tomu, čo ma dnes čaká.
- Krátka modlitba ma môže sprevádzať po celý deň, po všetky dni v mesiaci. Mohol by som sa modliť s malou Terezkou z Lisieux: „Bože môj, Ty vieš, že na lásku k Tebe mám iba dnešný deň.“

Johannes Haas „Dekalóg pokoja“

Ježiš vedel, že nadišla jeho hodina.

Jn 13.1

Pane, je to tvoj dar, vďaka ktorému si i v tejto chvíli uvedomujem svoju schopnosť, ktorú mám od teba, schopnosť uvedomovať si.

Ďakujem ti, že si môžem v túto tichú chvíľu uvedomovať teba i seba.

Som rád, že môžem vedome vnímať a prežívať, že si a že som, že na mňa myslíš, počúvaš ma, si pri mne, hovoríš ku mne, miluješ ma.

Priznám sa ti, Pane, možno je to z mojej strany zbabelé, no niekedy mi zide na um, že by som najradšej ani nechcel mať vedomie.

Najmä vtedy nie, keď sa nakopí toľko povinností, ťažkostí, náročných rozhodnutí, strachu a obáv, vlastnej bezmocnosti, bezradnosti, možno niekedy vlastného znechutenia.

Viem, je to hlúpe, Pane, zriekať sa vlastného vedomia, veď by to znamenalo zriekať sa seba samého, možnosti uvedomovať si, že som a že sú druhí ľudia, a najmä, že si ty.

Upútalo ma, Pane, ako si sa nezriekol a nechcel zrieknuť svojho vedomia, keď už tvojmu učeníkovi diabol vnikol, aby ťa zradil.

Upútalo ma, Pane, a mocne oslovilo, že i tu si konal predovšetkým vo vedomí, že ti Otec dal do rúk všetko, že si od Boha vyšiel a k Bohu odchádzaš.

Žil si vo vedomí, Pane, najväčšej pravdy svojho života.

Uvedomoval si si, že ťa zradza jeden z tých, ktorých si miloval až do krajnosti. To vedomie muselo strašne bolieť. To vedomie muselo veľmi ťažiť, veľmi zatemňovať, veľmi zraňovať, veľmi ničiť, veľmi dezorientovať.

Ty si však napriek tomu svoje vedomie aj v tejto chvíli naplňal rozhodujúcou skutočnosťou, ktorou si chcel žiť: Chcel si žiť vo vedomí najväčšej slobody, keď ti Otec všetko vložil do rúk, v najväčšej láske, ktorá miluje až do krajnosti a je najvyššou formou slobody.

Chcel si žiť vo vedomí zmyslu svojho života - od Boha si vyšiel a k Bohu sa vraciaš.

To je rozhodujúce, to je určujúce, to je vedomie, ktorého, v ktorom a pre ktoré si chcel žiť.

Pane,
z akého vedomia žijem ja?

Rastie moje zdravé sebadovedomie z poznania, že ma miluješ do krajnosti, že ma chceš, že si si ma vyvolil, že mi zjavuješ pravdu a zmysel môjho života, že som od teba vyšiel a k tebe sa vraciam? Ak vedome dávam priestor tejto pravde, Pane, nachádzam orientáciu, vnútorne sa posilňujem, som schopný veľa zniesť, cítim

sa slobodným, cítim sa viac sám sebou, potom mám túžbu žiť, zápasiť, radosť sa, dôverovať, znovu začínať, rozdávať sa, milovať, byť a byť vedome a vo vedomí.

Pane, daruj mi milosť tak ako ty vedome žiť.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane.. – meditácie

KLAVÍR PRE SLÁVNÝCH Pri návšteve Beethovenovho múzea v Bonne bola istá americká študentka fascinovaná klavírom, na ktorom Beethoven hral, keď skladal niektoré zo svojich najväčších diel. Poprosila preto pracovníka múzea, či by si mohla zahrať na ňom niekoľko taktov. Svoju prosbu doplnila prísľubom bohatej odmeny, a tak muž súhlasil. Dievčina pristúpila ku klavíru a zabrnkala úvodnú časť jednej Beethovenovej sonáty. Keď odchádzala, pracovníkovi múzea povedala: „Predpokladám, že všetci veľkí klaviristi, ktorí sem prišli, si chceli zahrať na tomto klavíri.“

Muž zavrel hlavou a povedal: „Pred niekoľkými rokmi tu bol slávny poľský klavirista Paderewski a povedal, že nie je hodný ani dotknúť sa tohto klavíra.“

Skutočne slávni ľudia bývajú hlboko pokorní. Len tí, čo to nikdy ďaleko nedotiahli, chcú vyvolať dojem, že práve oni sú majstri sveta!

Hudobník, ktorý chce, aby jeho nástroj bolo najviac počuť, je záhubou každého orchestra.

Adam Mickiewicz

Lectio divina
Božia múdrosť

Jn 2,13-25

¹³Blížila sa židovská Veľká noc a Ježiš vystúpil do Jeruzalema. ¹⁴V chráme našiel tých, čo predávali voly, ovce a holuby, i peňazomencov, čo tam sedeli. ¹⁵Urobil si z povrázok bič a všetkých vyhnal z chrámu, aj ovce a voly. Peňazomencom rozhádzal peniaze a poprevracal stoly ¹⁶a tým, čo predávali holuby, povedal:

Odneste to odtiaľto! Nerobte tržnicu z domu môjho Otca!

¹⁷Tu si jeho učeníci spomenuli, že je napísané: Horlivosť za tvoj dom ma stravuje. ¹⁸Židia sa ho pýtali: Aké znamenie nám ukážeš, že to smieš robiť? ¹⁹Ježiš im odpovedal: Zbúrajte tento chrám a ja ho za tri dni postavím. ²⁰Židia však hovorili: Štyridsaťšesť rokov stavali tento chrám a ty ho postavíš za tri dni? ²¹No on hovoril o chráme svojho tela. ²²Po jeho vzkriesení si jeho učeníci spomenuli, že to hovoril, a uverili Písmu i slovu, ktoré Ježiš povedal. ²³Keď bol cez veľkonočné sviatky v Jeruzaleme, mnohí uverili v jeho meno, lebo videli znamenia, ktoré robil. ²⁴Ježiš sa im však sám nezdôveroval, pretože on poznal všetkých ²⁵a od nikoho nepotreboval svedectvo o ľuďoch. Sám totiž vedel, čo je v človekovi.

Ďalšie čítania: Ex 20,1-17; Ž 19,8.9.10.11; 1Kor 1,22-25

ČÍTANIE:

Kľúčovou otázkou dnes je: Prečo by sme mali veriť v Ježiša? Evanjelista Ján nám ukázal, prečo veľa rôznych ľudí, vrátane učeníkov, uverilo alebo odmietlo uveriť v Ježiša. Židia z celého sveta prichádzali do chrámu priniesť obeť. Za týmto účelom nakupovali zvieratá. Ale Ježiš videl viac než len stánky. Videl nenásytný postoj obchodníkov. Tí zmenili sväté miesto na trhovisko. Učeníci verili, že Ježišove činy v chráme boli prejavom jeho hlbokého záujmu o to, aby sa ctí Boh. Vysvetľovali si Ježišove slová vo svetle Ž 69,9: „Za cudzieho ma pokladajú vlastní bratia, cudzincom som pre synov svojej matky...“. A verili, že Ježiš prišiel naozaj od Boha. Židovské autority však považovali Ježišovo správanie za veľmi vážnu urážku. Požadovali, aby im ukázal zázrak a tak dokázal, že prišiel od Boha a má jeho moc. Ježiš odpovedal proroctvom, ktoré v tom čase nikto nechápal. Znamenalo, že vstane z mŕtvych (19. verš). Toto tajomné proroctvo veľmi hlboko zapôsobilo predovšetkým na učeníkov. Zapamätali si ho a keď Ježiš vstal z mŕtvych, pochopili tieto slová ako skutočné proroctvo. Okrem toho sa židovské autority vysmievali z jeho slov a odmietli uvažovať o tom, že majú nejaký iný význam.

MEDITÁCIA:

- Aké svetlo vrhá Markovo rozprávanie (Mk 11,15-17) na naše chápanie tejto udalosti?
- Predavači a chrámové autority už nemali na zreteli komu slúžia alebo to určite nesprávne chápali. Ako sa môžeme chrániť pred tým, aby sa niečo podobné nestalo aj nám?
- Uvažujme o postoji židovských autorít v porovnaní s učeníkmi. Aký je ich postoj k Ježišovým slovám a činom? Čo sa z toho môžeme naučiť?

MODLITBA:

Ježiš si chce ctiť Boha vo všetkom. Premýšľajme o týždni, ktorý nás čaká, o televíznych programoch, ktoré sledujeme alebo o vtipoch, ktoré si rozprávame. Ctia si Boha? Prosme Boha, aby nám ukázal akúkoľvek oblasť, ktorú chce v našom živote zmeniť.

KONTEMPLÁCIA:

Boh dal v prvom čítaní (Ex 20,1-17) Mojžišovi Desiat' prikázaní alebo Zákon pre Izraelitov. Ježišove činy odrážali jeho túžbu ctiť si Boha a rešpektovať Boží dom. Naše evanjeliové čítanie ukázalo, že Ježiš ostal tajomstvom pre mnohých ľudí a to platí dodnes. Pavol v 1Kor 1,22-23 podčiarkuje, že Židia chcú zázraky a Gréci chcú múdrosť. Ukrižovaný Kristus však uráža Židov a nedáva zmysel Grékom. To nám pripomína, že musíme k Bohu pristupovať s vierou a pokorným postojom, aby sa nám zjavil.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku